Saltul în limită – naşterea unei noi dimensiuni

Expunerea în cuvinte a unei stări interioare duce întotdeauna la lipsa de completitudine.
Acea fază din protoistoria apariției omului când acesta a renunțat la încercarea de a-şi exprima direct stările, trecând la geneza cuvintelor prin utilizarea memoriei (vezi Rezonanțe, anexa III - Despre memorie) implică admiterea incompletitudinii, acceptarea căutării „soluției" prin apropierea indefinită de ea, prin paşi mici, acceptarea transcendenței în condiția umilă de a se afla „dincoace" şi de a năzui doar către un „dincolo".
Această năzuință însă implică atât conştiența existenței unui „dincolo", cât şi strădania de a se îndrepta către el prin efort continuu, indiferent cât ar fi de grea, de copleşitoare, de lipsită de speranță această cale.
Este paradoxală şi în acelaşi timp sisifică această atitudine : să speri într-o soluție mergând pe o cale lipsită de speranță. Dar prin această constatare nu am descoperit nimic nou, este vorba despre o înțelepciune din timpuri imemoriale : „nu trebuie să urmezi țelul, ci țelul este însăşi calea".
Asemănarea acestei situații cu ceea ce se întâmplă în cazul unui şir de numere raționale cu limită irațională este izbitoare : judecând ca şi cum nu am cunoaşte decât mulțimea numerelor raționale, acest tip de şir nu are limită. Din însăşi construcția mulțimii numerelor reale rezultă că limita este insuşi şirul, într-o exprimare simplistă. (De fapt limita este o clasă de echivalență de şiruri dată de relația că două şiruri sunt echivalente dacă diferența termenilor lor tinde către zero).
„Limita este însuşi şirul" înseamnă că „țelul este însăşi calea".
Ce s-a întâmplat ?
Această afirmație care la prima impresie pare o prostie pur şi simplu, ascunde taina ridicării „la o nouă dimensiune", de fapt taina accesului într-un „spațiu" care presupune un grad de abstractizare mai ridicat. Adică urcarea cu un nivel în ierarhia abstractizării.
Modalitatea prin care se face acest salt este **echivalarea** şi poate fi considerată un principiu la fel de important ca acela al **tăieturii**. Aceste două principii formează un tandem de „procedee" complementare prin care spiritul uman explorează şi clasifică. Tăietura despică, desparte, diferențiază, este analitică, este expresia raționalității, cu toate că rădăcinile ei aparțin intuiției, pe când echivalarea uneşte, aseamănă, sintetizează, aparținând intuiției cu atât mai mult.
Dat fiind faptul că tăietura poate fi şi ea, la rândul ei, de tip decupare sau de tip secționare rezultă chiar mai mult decât un tandem, ci o asociere din trei elemente, o triadă.

Ierarhia abstractizării introduce în algebra libera $\mathcal{A}$(A), sau mai bine zis în teoria $\mathcal{Th}$ (Rezonanțe capitolul IX) pe lângă relațiile de ordine date de ierarhie, concatenare şi implicație logică, încă o relație nouă de ordine, aceea de **nivel de abstractizare**.